

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném s předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **3S3, s.r.o.**, se sídlem Karlovarská 1698/1, Praha 17 – Řepy, IČ: 04746821, v řízení zastoupeného BD Consult, s.r.o, právnickou osobou vykonávající daňové poradenství, se sídlem Praha 3, Jeseniova 1196/52, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

t a k t o:

- I. Postup k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2016 prováděný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu byl nezákonným zásahem žalovaného.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce BD Consult, s.r.o.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání výzvy k odstranění pochybností ze dne 25.10.2016, č.j. 7574005/16/2006-51521-106019 ve věci daňového přiznání k dani z přiznané hodnoty za zdaňovací období srpen 2016.

Žalobce namítá, že výzva byla vydána v rozporu s platnou právní úpravou, konkrétně, s § 89 daňového řádu, neboť postrádá jednoznačné sdělení a odůvodnění konkrétních pochybností správce daně o výši daňové povinnosti žalobce. Jako jediný zdroj pochybností správce daně viděl zjevně existenci nadměrného odpočtu v DPH a formulaci výzvy v podstatě jen slovně popisoval jednotlivé řádky daňového přiznání, aniž by své pochybnosti nějak konkretizoval. Žalobce dále namítá nezákonnost „sdělení“ finančního úřadu, s tím, že zdůrazňuje, že povinnost může správce daně uložit pouze rozhodnutím, kterým je právě výzva k odstranění pochybností, a není tedy možné dodatečně konkretizovat mimo rozhodnutí tyto povinnosti v nějakém neformálním sdělení.

Pro případ, že by soud konkretizaci výzvy považoval za dostatečnou, namítá žalobce, že ani formulace uvedená správcem daně ve „sdělení“ neobstojí. Zdůraznil, že zisk je jedním z hlavních cílů podnikání, nikoliv předpokladem ekonomické činnosti, jak uvádí finanční úřad ve svém sdělení a zdůraznil, že zákon o DPH vůbec v definici ekonomické činnosti pojem zisku neobsahuje, stejně tak žádné ustanovení zákona o DPH nepožaduje pro přiznání nároku na odpočet DPH skutečnost, aby podnikatel byl ziskový. Žalobce zdůraznil, že žalovaný svou chybu nejprve uznal, avšak Odvolací finanční ředitelství v řízení o jiném podání uznání chyby finančnímu úřadu negovalo. Tím byla prohloubena nejistota daňového subjektu. Je překvapivé také to, že druhá stížnost byla posouzena finančními orgány jako nepřipustná. Kladné vyřízení první stížnosti, ale bylo podle žalobce nedostatečné, a proto podal přípustnou stížnost druhou, z jiných důvodů.

K obsahu žalovaných výzev pak odkazuje žalobce na komentář k daňovému řádu, ve kterém se uvádí, že výzvy k odstranění pochybností nelze vůči daňovému subjektu ve stejné věci vydávat opakovaně, a dále na rozsudek NSS ze dne 25.6.2014 č.j. 1 Aps 20/2013-61, dle kterého, pokud viděl finanční úřad, že bude třeba v obsáhlejší šetření, měl postup k odstranění pochybností protokolem uzavřít a zahájit daňovou kontrolu.

Žalobce také nesouhlasí se závěrem finančního úřadu, že druhá stížnost byla nepřipustná, neboť je opakovaná. Jestliže finanční úřad svým sdělením napravit nedostatky původní výzvy, pak nemůže tvrdit, že druhá stížnost zaslaná jako reakce na toto sdělení je nepřipustná.

Žalobce také zdůrazňuje, že se zavedením kontrolních hlášení mělo dojít ke zjednodušení administrativy, avšak finanční úřad přesto žalobce nadále zatěžuje nekonkrétní zbytečnou výzvou. Odvolací finanční ředitelství pak ve svém vyrozumění potvrzuje, že z předložených kontrolních hlášení žádná pochybnost nevznikla. I to svědčí o tom, že výzva finančního úřadu byla nadbytečná. Uvádí ve vyrozumění, že důvodem pro prověřování je údajná analýza ziskovosti firmy za předcházející měsíce. Tím se nijak nevyjadřuje ke skutečnosti, že ještě před registrací za plátce DPH žalobce v tom samém roce vykázal plnění ve výši 2,13 mil. Kč, o čemž správce daně prokazatelně věděl, neboť tyto údaje má k dispozici, jelikož byly součástí registračního řízení k DPH.

Žalobce dále namítl, že rozsah a nekonkrétnost výzvy odpovídá spíše daňové kontrole a nikoliv postupu k odstranění pochybností. Daňovou kontrolou ale správce daně nezahájil. Správce daně žalobce nevyzval k odstranění konkrétních pochybností, ale v podstatě požaduje předložit veškerou dokumentaci ke všem případům. K rozsahu požadovaných dokumentů odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013 č.j. 1 Afs 105/2012. Žalobce poukázal na dopady nezákonných postupů na daňový subjekt, zejména na to, že postup k odstranění pochybností zákonný nárok na vrácení daně oddaluje, čímž daňový

subjekt výrazně znevýhodňuje proti konkurenci, ve které obdobný postup probíhá. Zmíněný nárok na odpočet daně není nikterak fakultativně nenárokovou dávkou, ale nárok na odpočet vzniká ze zákona.

Žalobce závěrem shrnul, že správce daně má sice právo uskutečnit postup k odstranění pochybností, avšak pouze v případě, že nějaké konkrétní pochybnosti opravdu má. Výzva k předložení všech dokladů za celé zdaňovací období, není konkrétní výzvou k odstranění pochybností, a proto jí žalobce nemohl vyhovět. Žalovaný se dle žalobce dopustil celého řetězce věcných i procesních pochybení: - vydal nezákonnou nekonkrétní výzvu k odstranění pochybností. Tuto výzvu nezákonným neformálním „sdělením“ dodatečně upravoval a vysvětloval. Pochybnosti i po jejich úpravě „sdělením“ nebyly i nadále konkrétní a požadavky svým rozsahem odpovídaly daňové kontrole na místě postupu k odstranění pochybností. Stížnost žalobce byla nezákonně odmítnuta jako nepřijatelná. Odvolací finanční ředitelství bez dostatečného zdůvodnění nezákonným způsobem dodatečně zamítlo první stížnost, kterou podřízený finanční úřad uznal jako oprávněnou, a o jejíž prošetření bylo žádáno, a potvrdilo odmítnutí druhé stížnosti, aniž by svůj názor odůvodnilo. Žalobce se proto domáhá vydání rozhodnutí o tom, že postup k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2016 prováděný Finančním úřadem pro hl.m.Prahu je nezákonným zásahem státního orgánu. Žalovanému se nařizuje okamžitě ukončit tento nezákonný zásah.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že měl důvodné pochybnosti o údajích uvedených v daňovém přiznání k DPH za srpen 2016, a proto vydal předmětnou výzvu, která neobsahuje žádné nepravdivé údaje. Postup, kdy žalobce reagoval na výzvu stížností a žalovaný následně prostřednictvím sdělení své pochybnosti podrobněji konstatoval, považuje za legitimní. Zdůraznil, že žalobce dosud nepředložil žalovanému žádné související důkazní prostředky. Povinnost byla žalobci uložena rozhodnutím - výzvou k odstranění pochybností, ze které vyplývá, o čem žalovaný pochybuje. Ve sdělení jsou uvedeny další konkrétní pochybnosti, tedy že u žalobce za 5 měsíců plátcovství nepřesáhla uskutečněná plnění přijatá, což žalovaný vyhodnotil s ohledem na žalobcův obor činnosti – výroba elektronických součástek – jako situaci nestandardní. K námitkám směřujícím proti postupu Odvolacího finančního ředitelství zdůraznil žalovaný, že není oprávněn se k tomu vyjadřovat, a poukázal na to, že OFŘ není označeno jako účastník řízení. K vazbě na kontrolní hlášení konstatoval, že údaje uvedené v kontrolních hlášeních pouze potvrzují, že deklarovaná přijatá a uskutečněná plnění souhlasí s údaji uvedenými v kontrolních hlášeních obchodních partnerů, a že obchodní partneři tato plnění zahrnují do svých daňových přiznání, nic však nevypovídají o tom, zda byla přijatá plnění využita k uskutečňování ekonomické činnosti. Pokud tedy z podaných kontrolních hlášení nevyplynuly žádné nesrovnalosti, ještě to neznamena, že by správce daně nemohl mít o údajích uvedených v daňovém přiznání pochybnosti. Závěrem pak uvedl, že podle jeho názoru nelze v postupu k odstranění pochybností vedeném ve věci daňového přiznání k DPH za srpen 2006 zahájeném napadenou výzvou k odstranění pochybností spatřovat nezákonný zásah.

Zástupce žalobce u jednání soudu s ohledem na to, že žalovaný již dokončil postup k odstranění pochybností, změnil žalobní petit a nadále požadoval, aby soud konstatoval, že postup k odstranění pochybností byl nezákonným zásahem. Žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 3.10.2016 podal žalobce řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2016 na nadměrný odpočet ve výši 103.168 Kč a kontrolní hlášení za toto zdaňovací období. Výzvou

k odstranění pochybností ze dne 19.10.2016 byl u žalobce zahájen postup k odstranění pochybností. Žalovaný ve výzvě sdělil žalobci, že mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C přiznání, když uvedl, že vzhledem k tomu, že tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění významně převyšuje výši uskutečněných plnění, má správce daně pochybnosti o tom, zda byl vykazovaný nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o DPH), zda byla zdanitelná plnění na vstupu skutečně přijata a pochybnosti o použití přijatých zdanitelných plnění ekonomické činnosti. Dne 29.10.2016 podal žalobce proti výzvě stížnost na nezákonně prováděný postup k odstranění pochybností, ve kterém namítal nezákonnost výzvy k odstranění pochybností z důvodu její nekonkrétnosti. Dne 9.12.2016 zaslal žalovaný žalobci sdělení, v němž pochybnosti uvedené ve výzvě k odstranění pochybností podrobněji konkretizoval s tím, že pochybnosti o přijatých zdanitelných plnění vznikly na základě souhrnné analýzy údajů, a to jak v daňovém přiznání za srpen 2016, tak i v daňových přiznáních za předcházející zdaňovací období, a to ve vztahu k podílu uskutečněných a přijatých plnění. Dne 15.12.2016 zaslal žalobce reakci na sdělení, v níž označuje formulaci pochybností uvedenou ve sdělení opět za nedostatečně konkrétní. Podáním ze dne 21.12.2016 se žalovaný vyjádřil ke stížností, když stížnost podanou dne 29.10.2016 vyhodnotil jako částečně důvodnou a stížnost podanou dne 15.12.2016 jako nepřipustnou.

Žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti podané dne 15.12.2016 Odvolací finanční ředitelství vyrozuměním ze dne 3.3.2017 posoudilo jako nedůvodnou. Dne 3.5.2017 zaslal žalovaný žalobci úřední záznam o sdělení o seznámení daňového subjektu s výsledkem postupu k odstranění pochybností, který kromě rekapitulace průběhu řízení uvádí důvody neuznání daňového odpočtu tvrzeného v daňovém přiznání a vystavení vlastní daňové povinnosti ve výši 34.380 Kč. Dne 16.5.2016 zaslal žalobce podání, které se obsahově shoduje s podanou žalobou, a ve kterém požaduje, aby žalovaný buď uzavřel postup k odstranění pochybností s plným uznáním žalobcových nadměrných odpočtů DPH, vykázaných v řádně podaných daňových přiznáních, nebo DPH za předmětná období zatím nevyměřoval a vyčkal rozhodnutí soudu o žalobách.

Městský soud v Praze vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v § 82 zákona č. 150/2002 Sb. – soudního řádu správního v platném znění (dále jen s. ř. s.), podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Z podané žaloby je patrné, že žalobce nezákonný zásah spatřuje v postupu na odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu, který započal neurčitou výzvou k odstranění pochybností, s tím, že takto neurčitou výzvu nebylo možné dodatečně konkretizovat neformálním „sdělením“.

Soud proto nejprve posuzoval, zda se žalovaný postupem k odstranění pochybností, zahájeným vydáním předmětné výzvy, nedopustil nezákonného zásahu podle § 82 s.ř.s.. Přitom vycházel z ustanovení § 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb. - daňového řádu, dle kterého, má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností

předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

Postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti o daňovém tvrzení, avšak na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly jej užívá pouze k objasnění konkrétních pochybností a jako prostředek k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud dovodil, že hranice postupu k odstranění pochybností jsou dány vlastním legislativním rámcem tohoto postupu, vyplývajícím z § 89 odst. 1 a § 90 odst. 1 a 2 daňového řádu; tato ustanovení vytyčují způsob použití postupu k odstranění pochybností tak, aby tento postup trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován. V novém daňovém řádu byl institut postupu k odstranění pochybností zaveden právě z důvodu nutnosti zdokonalení předchozí úpravy obdobného institutu vytýkacího řízení (viz § 43 a násl. zákona o správě daní a poplatků), které postrádalo především požadavek dostatečné konkretizace výzev k odstranění pochybností, a dále pak zde nebyly stanovené lhůty pro zahájení a ukončení vytýkacího řízení.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že postup k odstranění pochybností nesmí být volně zaměňován s daňovou kontrolou a správce daně ho využívá pouze v případech, kde je jeho použití přiléhavé, a to zejména pokud nejde o časově náročné nebo rozsáhlé odstraňování pochybností. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že postup k odstranění pochybností „*má sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé i časově náročné dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (§ 148 odst. 3)*“.

V projednávané věci ve výzvě k odstranění pochybností uvedl žalovaný, že mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C přiznání, když uvedl, že vzhledem k tomu, že tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění významně převyšuje výši uskutečněných plnění, má správce daně pochybnosti o tom, zda byl vykazovaný nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o DPH), zda byla zdanitelná plnění na vstupu skutečně přijata a pochybnosti o použití přijatých zdanitelných plnění ekonomické činnosti.

Žalobce byl vyzván, aby předložil evidenci podle § 100 zákona o DPH a důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se k přijatým zdanitelným plněním uvedeného období. Současně byl vyzván k prokázání důvodnosti, proč přijatá plnění převyšují plnění uskutečněná a k prokázání, že nárok na odpočet daně u přijatých plnění uvedených v podaném přiznání byl uplatněn v souladu s ustanovením § 72 a § 73 zákona o DPH a že tato přijatá zdanitelná plnění byla použita k ekonomické činnosti.

Úvodem soud předesílá, že postup k odstranění pochybností ve smyslu citovaného ustanovení § 89 daňového řádu směřuje ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti. Správce daně jej využívá ke zjištění, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy, vzniknou-li o něm pochybnosti. Pokud má správce daně za to, že k odstranění vzniklých pochybností postačí pouze poskytnutí několika dílčích důkazních prostředků a

nebude třeba provádět daňovou kontrolu, doručí daňovému subjektu výzvu k odstranění pochybností, v níž své pochybnosti vyjádří dostatečně jasně, konkrétně a určitě. Obsah výzvy je třeba naformulovat takovým způsobem, aby na něj mohl daňový subjekt poskytnout určitou odpověď, tj. aby se daňový subjekt mohl k vysloveným pochybnostem vyjádřit, neúplné údaje doplnit, nejasnosti vysvětlit a nepravdivé údaje opravit nebo pravdivost údajů prokázat. Z výzvy tak musí být zřejmé, jaké skutečnosti má daňový subjekt vysvětlit, jaké důkazní prostředky má doložit či jaké údaje má opravit.

Uvedené požadavky na konkrétnost výzvy ale Výzva vydaná žalovaným v projednávané věci nesplňuje, což sám žalovaný uznal ve vyrozumění žalobce o výsledku šetření ze dne 22.12.2016, ve kterém konstatoval, že „shledává stížnost daňového subjektu opodstatněnou v tom smyslu, že samotné pochybnosti správce daně nebyly dostatečně konkretizovány, resp. nebyly dostatečně konkrétně vyjádřeny důvody, které by zakládaly vznik těchto pochybností, Předmětem pochybností, jak je již uvedeno, je skutečnost, že přijatá plnění převyšují plnění uskutečněná, správce daně měl tyto pochybnosti více konkretizovat a to v tom smyslu, že nevycházejí jenom z údajů v předmětném daňovém přiznání, ale i z údajů za období předcházející.“ Žalovaný také uvedl, že stížnost proti výzvě k odstranění pochybností byla důvodná ve smyslu nedostatečného vymezení pochybností, které neumožňují příjemci na ni adekvátně reagovat.

Městský soud považuje závěr žalovaného o nedostatečném vymezení pochybností za zcela správný, a i když Odvolací finanční ředitelství následně dospělo k opačnému závěru, soud neshledal důvod, pro který by měl závěr žalovaného zpochybnit, neboť původní závěr o nedostatečném vymezení pochybností byl zcela v souladu s ustálenou judikaturou, např. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013, č.j. 1 Afs 105/2012, ve kterém uvedl, že „pochybnosti musí být daňovému subjektu sděleny takovým způsobem, aby mu bylo umožněno podat určitou výpověď a předložit důkazní prostředky“. Proto soud shledal Výzvu k odstranění pochybností ze dne 19.10.2016 vydanou v rozporu se zákonem. Na rozdíl od žalovaného ale soud dospěl k závěru, že tuto zásadní vadu, v důsledku které žalobce nemohl adekvátně reagovat na výzvu z důvodu, že pochybnosti správce daně nebyly dostatečně konkretizovány, nelze odstranit pouhým dodatečným neformálním sdělením, tak jak to učinil žalovaný v dopisu ze dne 9.12.2016. Daňový řád žádné ustanovení, které by umožňovalo dodatečné, postupné, případně opakované odůvodňování již zaslané obecně formulované výzvy k odstranění pochybností, nezná a neumožňuje. Naopak z ustanovení § 89 daňového řádu i z citované judikatury je patrné, že na obsah výzvy z hlediska konkretizace pochybností kladou vysoké nároky, neboť smyslem postupu k odstranění pochybností je, aby trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že postup k odstranění pochybností, který byl zahájen nezákonnou výzvou, byl nezákonným zásahem žalovaného do práv žalobce a proto návrhu žalobce na určení nezákonnosti tohoto postupu, čehož se domáhal změněným petitum žaloby, ve výroku I. podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. vyhověl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce právníckou osobou vykonávající daňové poradenství podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast u jednání soudu dne 21.9.2017) a tři režijní paušály po 300 Kč. Náklady za právní zastoupení činí částku 10.200 Kč. K tomu je nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané

věci činí 2.142 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, a proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 14.342 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu